

Art. 2. (1) Zawodowy wojskowy, który w czasie pokoju wskutek niezawinionego nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, stał się według orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej trwale niezdolny do służby stałej i utracił całkowitą zdolność do pracy zarobkowej (100% niezdolności), otrzymuje, niezależnie od uposażenia emerytalnego, jednorazowe odszkodowanie w wysokości dwuletniego uposażenia, stanowiącego podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego.

(2) Odszkodowanie, przewidziane w ust. 1, otrzymuje również zawodowy wojskowy jednostki organizacyjnej żandarmerii lub jednostki organizacyjnej Korpusu Ochrony Pogranicza, który w związku z pełnieniem służby bezpieczeństwa stał się trwale niezdolnym do służby wojskowej i utracił całkowicie zdolność do pracy zarobkowej (100% niezdolności) wskutek popełnionego na jego osobie czynu karalnego.

(3) Jeżeli zawodowy wojskowy z przyczyn, wymienionych w ust. 1 lub 2, utracił życie, jednorazowe odszkodowanie otrzymuje pozostała po nim wdowa lub sieroty.

Art. 3. (1) Zawodowi wojskowi, którzy w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej są uczestnikami Państwowego Zakładu Emerytalnego, przestają być nimi z tym dniem.

(2) Skarb Państwa przejmuje od Państwowego Zakładu Emerytalnego wypłatę zaopatrzeń, przyznanych przez Zakład zawodowym wojskowym oraz wdowom i sierotom po nich.

(3) Terminy przejęcia wypłaty (ust. 2) oraz przekazania Ministrowi Spraw Wojskowych akt i ewidencji osób, wymienionych w ust. 1 i 2, określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(4) Zasady rozrachunku pomiędzy Skarbem Państwa a Państwowym Zakładem Emerytalnym z tytułu uczestnictwa zawodowych woj-

skowych w Zakładzie określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 4. Zawodowi wojskowi b. państw zaborczych, uprawnieni do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie przepisów art. 102, 103, 105 i 108 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, jeżeli nie zgłosili swych roszczeń do tego zaopatrzenia do dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, bądź nie zgłoszą ich w ciągu dni trzydziestu od dnia jej ogłoszenia, tracą prawo do zaopatrzenia emerytalnego ze Skarbu Państwa.

Art. 5. Ilekroć ustawa z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych lub ustawa niniejsza używa określenia „zawodowy wojskowy”, rozumieć należy przez to i żołnierza służby stałej.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu i Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 7. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 31 marca 1939 r.

(2) Przepisy art. 1 pkt 1) obowiązują w stosunku do żołnierzy służby stałej wojska i marynarki wojennej, z którymi rozwiązano stosunek służbowy na podstawie przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1937 r. o służbie wojskowej oficerów (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 128) oraz w stosunku do pozostałych po nich wdów i sierot — od dnia 18 marca 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Sładkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

184

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1939 r.

o dodatku drogowym i opłatach od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 14 ust. (3) i art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Dodatkowi drogowemu do państwowego podatku od olejów mineralnych, określonego w art. 14 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) podlegają:

- 1) produkty otrzymane z gazu ziemnego i ropy naftowej (oleju ziemnego) o ciężarze właściwym do 0,790 przy + 15° C — w wysokości 10,86 groszy od 1 kg;
- 2) produkty ropy naftowej (oleju ziemnego) o ciężarze właściwym od 0,865 do 0,880 przy + 15° C — w wysokości 4 groszy od 1 kg.

(2) Przepisy ust. (1) stosuje się również do określonych w nim produktów, zawartych

w wyrobach, przywożonych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska.

§ 2. (1) Opłacie określonej w art. 15 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) podlegają: spirytus etylowy przeznaczony do napędu pojazdów mechanicznych, benzol i syntetyczny spirytus metylowy (metanol) — w wysokości 12 groszy od 1 kg.

(2) Zwolniony jest od opłaty odwodniony spirytus etylowy, skażony spirytus etylowy przeznaczony do poruszania silników w rolnictwie, benzol przeznaczony dla celów wojskowych (materiały wybuchowe) i benzol, przeznaczony do przerobu na półprodukty organiczne.

(3) Produkty, wymienione w § 1 ust. (1) pkt 1), zwolnione od podatku od olejów mineralnych, a także spirytus i benzol, wymienione w ust. (1) paragrafu niniejszego, oraz mieszaniny tych produktów — przeznaczone do napędu pojazdów mechanicznych przedstawicielstw dyplomatycznych i zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych — wolne są od dodatku drogowego i opłat z zastrzeżeniem wzajemności.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 58) i z dnia 12 lipca 1937 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 450).

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Ulrych*

185

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 17 marca 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1938 r. w sprawie ustalenia punktów granicznych dla wywozu kurzych jaj za granicę.

Na podstawie art. 3 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o uregulowaniu wywozu kurzych jaj za granicę (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 249) zarządzam co następuje:

§ 1. W paragrafie 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 kwietnia 1938 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie ustale-

nia punktów granicznych dla wywozu kurzych jaj za granicę (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 282) skreśla się punkt graniczny „Zebrzydowice” i dodaje się punkt graniczny „Bogumin”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

186

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 marca 1939 r.

o zaliczeniu osady Rembertów (Stary i Nowy) w powiecie i województwie warszawskim w poczet miast i o rozszerzeniu granic tego miasta.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 92), w brzmieniu rozporządzenia

Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 895), oraz art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w